

Als we het parkbos via de oude toegang (de oorspronkelijke brug ligt nog onder het talud) betreden, komen we eerst bij het ovaal met een rododendron- en rozenperk. Vanaf hier, achter het monument, is een lange doorkijk naar de essenlaan van de Haagse uitweg weer vrij gemaakt. Andere zichtassen binnen het plantsoen zijn nog niet hersteld.

Slaan we linksaf langs het gebouw van de tennisclub dan komen we in het zuidelijke bosgedeelte.

In dit deel zijn het vooral de essen- en iepenlanen (al benoemd in 1884) met in de vakken esdoorns, elzen, en kastanjes. Door jarenlange verwaarlozing zijn de essen tot lange bomen met alleen in de top een kruin geworden en een deel van de iepen is geveld door de iepziekte.

In de struiklaag groeit meidoorn, kardinaalsmuts, vlier, hazelaar, veel sneeuwbes en braam. Opslag van paardenkastanje is massaal aanwezig. Bijzonder is dat op een enkele plek kornoelje groeit.

De kruidlaag is met speenkruid en klimopereprijs in het voorjaar prachtig en daarnaast is in de ondergroei boshyacint en vogelmelk te zien. Het zijn relictten van de oorspronkelijke stinzenplanten. Dit zijn bolgewassen die uitgeplant werden om het bos in het voorjaar te verfraaien. In de zomer is een rijke kruidlaag aanwezig met o.a. heksenkruid, bloedzuring, zevenblad en op enkele plekjes boszegge.

Volgen we de slingerpaden in de richting van het westen, dan komen we langs een vermolmd oude kastanje met tonderzwammen, in de volksmond elvenbankjes. Het idee om oude stammen te laten staan en liggen is om mossen, paddenstoelen en dieren -denk bv. aan de specht- een leefplek te geven en zo de biodiversiteit in het bos te vergroten. Hetzelfde geldt voor de bomen die begroeid zijn met klimop. Hier en daar zijn enkele essen helemaal begroeid met klimop, een ideale schuilplek voor vogels. Denk aan uilen, maar ook boomklevers en mezen. Daarnaast is de bloeiende klimop een ideale nectarbron voor bijen en hommels in de herfst als verder alles is uitgebloeid.

In de zuidwesthoek van het park ligt een ronddeel zichtbaar als een glooiende heuvel en straks, geaccentueerd met een rondlopende takkenril, ook weer een ideale plek voor de bosfauna.

Lopen we verder langs de westrand van het bos naar het noorden, dan zien we een verandering in de begroeiing. Er verschijnen oude beuken, de ondergroei is veel opener met minder kruiden en struiken en dus met meer doorzicht. Wel is in de zoom langs de voormalige slotgracht een weelderige braamgroei aanwezig. Er is een dus een duidelijk verschil in begroeiing van het noordelijke en zuidelijke deel van het parkbos. Wat ook opvalt is dat er maar heel weinig eiken groeien in het hele bos.

We komen in de noordwest hoek ook weer een heuvel tegen, bij de jeugd van Buren bekend als "Het bergje". Het is ook een stukje voormalig ronddeel.

In het noordelijke deel overheersen vooral de oude beuken, ze zullen nu ongeveer 150 jaar oud zijn. Een beuk kan z'n 200 jaar oud worden. De verjonging van het bos door jongere beuken te laten staan, toekomstbomen, of bijplanten van nieuwe bomen is op dit moment dus al van belang.

In het voorjaar zijn hier Italiaanse aronskelken en een plekje met sneeuwkllokjes te vinden. Vooral de schelpenkalk langs de paden zouden een uitstekende plek zijn om nieuwe stinzenplanten uit te planten. (denk aan winterakoniëten, sneeuwkllokjes en boshyacinten). Lopen we door via het pad onderlangs het kerkhof dan is hier op het talud in het voorjaar de bostulp te vinden. Ook de bostulp is een stinzenplant, die jaren kan standhouden, ook jaren niet bloeit en dan niet opvalt. Ook in de tuin van de voormalige Burgemeesterswoning is een uitgebreid veld bostulpen te vinden. Lopen we verder onderlangs het talud van het kerkhof dan komen we weer uit bij het ovalenperk. Terzijde van het kerkhof staat waarschijnlijk een van de oudste bomen van het parkbos, het is een linde. Nog niet zo lang geleden waren er hier drie linden. Ze stonden ooit voor de bediendewoningen van het kasteel. Na afbraak van deze huisjes is alleen deze boom blijven staan. Tot slot nog een opmerking over een rijtje haagbeuken naast het jeugdthonk. Het is een voorbeeld van achterstallig onderhoud. Ooit aangeplant als heg zijn deze nu uitgegroeid tot forse bomen. Niets doen: soms pakt dat verrassend uit. maar meestal leidt het tot verwildering.